

mnogo vremena na predavanjima i demonstracijama raznoseći materijale za Omladinsku ligu protiv seksa, krojeći zastave za Nedelju mržnje, skupljajući priloge za kampanju štednje, i baveći se ostalim sličnim poslovima. To se isplaćivalo, kako je govorila; predstavljalo je kamuflažu. Čovek koji se drži manjih pravila može kršiti veća. Ona je čak navela Vinstona da stavi hipoteku na još jedno od svojih slobodnih večeri i prijavi se za prekovremeni rad u fabrici municije, za šta su se zagriženiji članovi Partije javljali dobrovoljno. I tako je on počeo, po jedno veče svake nedelje, provoditi četiri sata, navrćući jedna na drugi male metalne predmete, verovatno delove upaljača za bombe, paralisani od dosade, u loše osvetljenoj fabričkoj hali punoj promaje gde se lupa čekića sumorno mešala sa muzikom telekrana. Kad su se sastali u crkvenom tornju, ispuniše rupe u svom dotadašnjem isprekidanom razgovoru. Bilo je vrelo popodne. U tesnoj čvrstoj prostorijici iznad zvona vazduh je bio vruć i ustajao; osećao se nepodnošljiv smrad golubijeg izmeta. Razgovarali su satima, sedeći na prašnjavom podu prekrivenom grančicama; s vremena na vreme neko bi od njih dvoje ustao da baci pogled kroz puškarnicu i utvrdi da se ne približava niko.

Džulija je imala dvadeset šest godina. Živela je u ženskom domu sa još trideset devojaka ("Večito u ženskom smradu! Nemaš pojma koliko mrzim žene!" rekla je uzgred), a radila je, kao što je i mislio, u Odeljenju proze. Volela je svoj posao, koji se uglavnom sastojao od toga što je trebalo rukovati i održavati jedan jak, ali kapriciozan električni motor. Nije bila 'strašno pametna', ali je volela da radi rukama i rad sa mašinama joj je padao lako. Umela je da opiše ceo proces sastavljanja romana, od opšte direktive Komiteta za planiranje pa sve do poslednjeg glačanja u takozvanoj 'glanc-grupi'. No konačni proizvod je nije interesovao. Bila je, po svojim rečima, 'slab mušterija za knjige'. Knjige su za nju bile jednostavno roba koja se mora proizvoditi, kao pekmez ili pertle.

Nije se sećala ničeg pre prvih godina šeste decenije, a od svih ljudi koje je poznavala, jedan jedini je često pričao o predrevolucionarnim danima - bio je to njen deda, koji je nestao kad joj je bilo osam godina. U školi je bila kapiten hokej ekipe, i dobila gimnastički trofej dve godine uzastopce. Pre no što se učlanila u Omladinsku ligu protiv seksa, bila je sekretarmesnog aktiva Saveza omladine, a pre toga komandir odreda u Špijunima. Uvek je imala odličnu karakteristiku. Čak je u svoje vreme bila izabrana (što je predstavljalo nesumnjiv znak dobrog ugleda) za rad u Pornosekciji, pododseku Odeljenja proze koji je proizvodio trećerazrednu pornografiju za prole. Pornosekciju su oni koji su radili u njoj nazivali "masna kuća", primeti ona. Tu je ostala godinu dana, radeći na proizvodnji knjižica pod naslovima Nestašne priče il Jedna noć u devojačkom pansionatu, koje su, u zapečaćenim paketićima, ispod ruke kupovali mladi proleterci pod utiskom da rade nešto zabranjeno.

"Kakve su te knjige?" radoznalo upita Vinston.

"Smuti pa prospa. U stvari su dosadne. Postoji samo šest zapleta, samo što ih nešto malo menjaju. Razume se, ja sam radila samo na kaleidoskopima. U glanc-grupi nisam bila. Nemam smisla za književnost, dragi -čak ni koliko treba za taj posao."

On sa čuđenjem sazna da u Pornosekciji, sem šefova odeljka, rade samo žene, po teoriji da bi muškarci, čiji su seksualni nagoni manje podložni kontroli nego ženski, lakše podlegli uticaju pornografije s kojom bi radili.

"Ne vole čak ni da im rade udate žene", dodade ona. "Devojke su uvek oličenje čistote, po njima. Ali kao što vidiš, jedna baš nije."

Prvi put je vodila ljubav u šesnaestoj godini, sa nekim šezdesetogodišnjakom, članom Partije, koji je kasnije izvršio samoubistvo da izbegne hapšenje. "Baš dobro", reče Džulija, "inače bi